

ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОСВІТІ

УДК 378.147:004:37.091.12

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.18456588>

Синергія цифрових інструментів та традиційних педагогічних методик як основа розвитку гнучких навичок у майбутніх фахівців

Хорошайло Олена Станіславівна,

кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри мовних та
гуманітарних дисциплін, Технічний університет «Метінвест Політехніка»,
м. Запоріжжя, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-4193-6804>

Гах Роман Васильович,

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри фізичної реабілітації і спорту,
Західноукраїнський національний університет,
м. Тернопіль, Україна, <https://orcid.org/0000-0001-8668-3102>

Красильникова Ірина Валеріївна,

кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри образотворчого,
декоративного мистецтва, технологій і безпеки життєдіяльності, Вінницький
державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського,
м. Вінниця, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-3057-4000>

Прийнято: 18.01.2026 | Опубліковано: 02.02.2026

***Анотація.** Цифрова трансформація вищої освіти посилює вимоги до якості професійної підготовки майбутніх фахівців, зокрема в частині формування гнучких навичок, пов'язаних з адаптивністю, ефективною комунікацією, критичним мисленням і саморегуляцією навчальної діяльності. У цих умовах*

актуалізується потреба в науково обґрунтованому поєднанні інноваційних і традиційних педагогічних практик, здатних забезпечити системний характер розвитку надпрофесійних навичок у здобувачів вищої освіти. **Метою статті** є теоретико-методологічне обґрунтування поєднання цифрових освітніх інструментів і традиційних навчальних методик як чинника розвитку універсальних компетенцій у процесі професійної підготовки здобувачів вищої освіти в умовах цифрової трансформації освітнього середовища. **Методи.** У дослідженні використано методи теоретичного та концептуального аналізу наукових джерел, порівняльного зіставлення педагогічних підходів, структурно-функціонального аналізу, узагальнення педагогічного досвіду та результатів спостереження за навчальною діяльністю студентів у змішаному освітньому середовищі, зокрема аналіз результатів їхньої навчальної та проектної діяльності. **Результати.** Визначено дидактичний потенціал цифрових освітніх інструментів у розвитку гнучких навичок майбутніх фахівців, особливо у контексті критичного мислення, командної взаємодії та здатності до самостійного ухвалення рішень. Окреслено педагогічні можливості усталених методик навчання щодо формування особистісних навичок на засадах проблемності, діалогічності та рефлексивності. Обґрунтовано умови ефективного поєднання цифрових інструментів і перевірених педагогічних методик, що забезпечують цілісність і дидактичну виваженість освітнього процесу. **Висновки.** Доведено, що поєднання цифрових освітніх інструментів і традиційних педагогічних методик є системоутворювальним чинником розвитку гнучких навичок у процесі професійної підготовки здобувачів вищої освіти. Практична значущість результатів полягає у можливості використання обґрунтованих критеріїв при проектуванні освітніх програм і навчальних курсів у закладах вищої освіти.

Ключові слова: гнучкі навички, цифрові освітні інструменти, традиційні педагогічні методики, професійна підготовка, вища освіта. цифрова трансформація.

Synergy of digital tools and traditional pedagogical methods as a basis for the development of flexible skills in future professionals

Olena Khoroshailo,

Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Language and Humanitarian Disciplines, Technical University «Metinvest Polytechnic», Zaporizhzhia, Ukraine,
<https://orcid.org/0000-0002-4193-6804>

Roman Gakh,

Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor of the Department of Physical Rehabilitation and Sports, West Ukrainian National University , Ternopil, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0001-8668-3102>

Iryna Krasylnykova,

Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Fine, Decorative Arts, Technologies and Life Safety, Vinnytsia State Pedagogical University named after Mykhailo Kotsyubynskyi, Vinnytsia, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-3057-4000>

Abstract. *The digital transformation of higher education increases the requirements for the quality of professional training for future specialists, particularly in terms of the development of flexible skills related to adaptability, effective communication, critical thinking, and self-regulation of educational*

activities. In these conditions, the need for a scientifically based combination of innovative and traditional pedagogical approaches is becoming more urgent, capable of ensuring the systematic development of supra-professional skills in higher education applicants. The **purpose of the article** is to provide a theoretical and methodological justification for the combination of digital educational tools and traditional pedagogical methods as a factor in the development of flexible skills in the process of professional training of higher education applicants in the conditions of digital transformation of the educational environment. **Methods.** The study used methods of theoretical and conceptual analysis of scientific sources, comparative analysis of pedagogical approaches, structural and functional analysis, generalization of pedagogical experience and results of observation of students' educational activities in a blended educational environment, as well as analysis of the products of their educational and project activities. **Results.** The didactic potential of digital educational tools for the development of flexible skills in future specialists, in particular critical thinking, team interaction, and the ability to make independent decisions, is determined. The pedagogical possibilities of traditional teaching methods for the development of supra-professional skills grounded in problem-solving, dialogicity, and reflexivity are outlined. The conditions for the effective combination of digital tools and traditional pedagogical methods are substantiated, ensuring the integrity and didactic balance of the educational process. **Conclusions.** It has been proven that the combination of digital educational tools and traditional pedagogical methods serves as a system-forming factor in the development of flexible skills during the professional training of higher education applicants. The practical significance of the results lies in the possibility of using substantiated approaches when designing educational programs and training courses in higher education institutions.

Keywords: flexible skills; digital educational tools; traditional pedagogical methods; professional training; higher education; digital transformation.

Постановка проблеми. Динаміка соціально-економічних змін, цифровізація професійної діяльності та зростання невизначеності зовнішнього середовища зумовлюють розширення вимог до результатів вищої освіти, що передбачає поєднання ґрунтовної фахової підготовки з розвитком гнучких навичок, необхідних для ефективної адаптації випускників до змінних умов професійної діяльності та забезпечення її стійкості у довгостроковій перспективі.

Цифрові освітні технології мають значний потенціал у розвитку непрофесійних якостей здобувачів вищої освіти, зокрема здатності до комунікації, командної взаємодії, критичного мислення, самостійного ухвалення рішень та індивідуалізації навчальної діяльності. Водночас практика їхнього впровадження у закладах вищої освіти нерідко має фрагментарний характер і полягає у використанні окремих цифрових засобів без належного педагогічного осмислення їхнього значення у формуванні спеціальних результатів підготовки.

За таких умов актуалізується проблема науково обґрунтованого поєднання цифрових освітніх інструментів і традиційних педагогічних методик, здатного забезпечити цілісний і системний розвиток гнучких навичок у процесі професійної підготовки здобувачів вищої освіти.

У практиці вищої освіти цифрові засоби здебільшого використовуються для розширення доступу до навчальних ресурсів, інтенсифікації комунікації та підвищення технологічної зручності всього процесу, тоді як питання дидактичної доцільності їхнього поєднання із впровадженими педагогічними методиками залишаються недостатньо опрацьованими. Унаслідок цього між потенціалом цифрових технологій і реальними навчальними результатами виникає розрив, що особливо помітно у сфері розвитку критичного мислення, комунікативної взаємодії, командної роботи та здатності здобувачів освіти до самостійного ухвалення рішень.

Крім того, проблемним аспектом є відсутність цілісних методологічних орієнтирів щодо інтеграції цифрових інструментів у використання перевірених дидактичних практик, що ускладнює їхнє ефективне педагогічне застосування у процесі професійної підготовки майбутніх фахівців. За таких умов виникає необхідність науково обґрунтованого визначення принципів, механізмів і умов синергії цифрових освітніх інструментів й усталених навчальних методик як основи цілеспрямованого розвитку гнучких навичок у системі вищої освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика цифровізації освіти, розвитку гнучких і надпрофесійних компетенцій, інтеграції цифрових і традиційних педагогічних методик та адаптації освітніх систем до вимог глобалізації активно розробляється у сучасних вітчизняних і закордонних наукових працях. Зокрема, автори Д. Дзвінчук, В. Довгань, О. Крюков та О. Радченко [1] підкреслюють, що освітній простір в інформаційному суспільстві та суспільстві знань є вирішальним чинником ефективності держави та розвитку професійної підготовки. Водночас дослідники І. Закрижевська та Л. Овод [2] акцентують на важливості цифрової етики та академічної доброчесності як складників формування компетентного й відповідального фахівця. Роль цифрових технологій у модернізації професійної освіти й відбудові системи підготовки майбутніх фахівців докладно висвітлює науковець О. Пищик [3]. Тоді як педагогічні наслідки віртуальної комунікації підлітків розглядає вчений О. Бойко [4], що дає можливість оцінити розвиток комунікативних та соціальних компетенцій у дистанційному середовищі. Дослідниця С. Вітвицька зі співавторами (S. Vitvytska et al.) [5] вивчають трансформацію стратегій навчання у вищій освіті під впливом штучного інтелекту, виокремлюючи зміни в організації освітнього процесу та ролі викладача. Інноваційні методи професійної підготовки фахівців сфери послуг розглядає науковець Л. Грабко (L. Hrabko)

[6], а вчені Г. Марчишак (H. Marchyshak) [7] і Л. Чижикова (L. Chyzykova) [8] аналізують інтеграцію цифрових інструментів та традиційних методик для розвитку практичних і творчих навичок майбутніх фахівців. Проблеми міжнародного співробітництва та культурного обміну у вищій освіті розв'язують автори О. Арделіан, Л. Крива, О. Власенко, О. Бойко та Н. Беньковська (O. Ardelian, L. Kryva, O. Vlasenko, O. Boiko & N. Benkovska) [9], які підкреслюють важливість інтеграції культурних практик у формування освітніх програм. Вплив штучного інтелекту на зміну традиційних моделей навчання та можливості персоналізації освітнього процесу висвітлює дослідник К. Певень зі співавторами [10]. Значення цифрової етики та академічної доброчесності для формування професійної культури студентів розкривають науковці А. Цапко, С. Білецька та А. Ковтун [11]. Учені С. Соболева, Г. Різак та В. Гаврик [12] аналізують розвиток інноваційних моделей наукових досліджень у закладах вищої освіти та роль цифрових технологій у модернізації дослідницької діяльності. Цифровізацію освіти як стратегічний напрям підготовки фахівців XXI століття розглядають автори М. Демянчук та І. Боднарук [13], а педагогічні пріоритети цифровізації та оновлення методик навчання досліджує вчена С. Сисоєва (S. Sysoieva) [14]. Насамкінець на формуванні навичок майбутнього та розвитку надпрофесійних компетенцій у процесі фахової підготовки наголошують дослідниці С. Замрозевич-Шадріна, О. Юденкова та С. Антошук [15].

Проаналізовані джерела засвідчують, що цифровізація освіти, розвиток цифрових і надпрофесійних компетенцій та поєднання традиційних і сучасних методик відбуваються на тлі глобальних та європейських трансформацій.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Аналіз наукових публікацій і практик упровадження цифрових освітніх технологій дає змогу виявити низку аспектів, що залишаються недостатньо опрацьованими. Передусім у більшості досліджень розвиток гнучких навичок

розглядається або в контексті використання окремих цифрових інструментів, або у межах традиційних педагогічних підходів без належного обґрунтування механізмів їхньої цілісної інтеграції. Це зумовлює відсутність узгоджених моделей щодо оцінювання ефекту поєднання технологічних і класичних дидактичних компонентів.

Крім того, нерозв'язаним залишається питання визначення педагогічних умов, за яких цифрові інструменти не підміняють усталені методики, а посилюють їхній розвивальний потенціал у формуванні критичного мислення, комунікативної компетенції та здатності до командної взаємодії. Водночас у наукових роботах недостатньо розглянуто критерії та показники результативності розвитку гнучких навичок у змішаному освітньому середовищі, що ускладнює порівняльний аналіз ефективності різних освітніх рішень.

Окремої уваги потребує проблема методологічного узгодження цифрових засобів із логікою професійної підготовки майбутніх фахівців, зокрема щодо поєднання інструментів онлайн-співпраці, аналітики навчальних даних і рефлексивних практик. У цьому контексті потенційний внесок дослідження полягає у формуванні концептуально цілісного підходу до обґрунтування синергії цифрових і традиційних педагогічних методик як системного чинника розвитку надпрофесійних навичок у вищій освіті.

Формулювання цілей статті (визначення завдання). Метою статті є теоретико-методологічне обґрунтування поєднання цифрових освітніх інструментів і традиційних педагогічних методик як чинника розвитку гнучких навичок у процесі професійної підготовки здобувачів вищої освіти, що зумовлено необхідністю підвищення якості освітніх результатів в умовах цифрової трансформації вищої освіти.

Для досягнення мети дослідження сформульовано такі завдання:

1. Розкрити дидактичний потенціал цифрових освітніх інструментів у розвитку гнучких навичок майбутніх фахівців.
2. Визначити педагогічні можливості традиційних методик навчання у формуванні надпрофесійних результатів підготовки.
3. Обґрунтувати умови ефективного поєднання цифрових інструментів і апробованих педагогічних методик у процесі професійної підготовки.
4. Окреслити практичні аспекти використання інтегрованих педагогічних рішень у закладах вищої освіти.

Виклад основного матеріалу дослідження. Реалізація завдань професійної підготовки майбутніх фахівців у сучасних умовах вимагає переосмислення ролі як цифрових освітніх інструментів, так і традиційних педагогічних методик у досягненні визначених результатів навчання. Їхнє поєднання розглядається не як низка окремих засобів і методів, а як дидактично обумовлений процес, у межах якого технологічні рішення набувають освітньої цінності лише у випадку залучення до процесу цілеспрямованої педагогічної взаємодії. Відповідно до цього особливого значення набуває аналіз педагогічних можливостей інтегрованого використання цифрових і доцифрових підходів для розвитку особистісних навичок, що забезпечують адаптивність, ефективну комунікацію, командну взаємодію та самостійну організацію професійної діяльності здобувачів вищої освіти.

Наголошено, що технологічні засоби навчання є базовим ресурсом формування гнучких навичок, оскільки вони сприяють реалізації інтерактивності, адаптивності та гарантують створення індивідуальної навчальної траєкторії. До них належать онлайн-платформи для організації навчання (Moodle, Microsoft Teams, Google Classroom), системи управління контентом, інструменти для колективної роботи та спільного проєктування (Padlet, Miro, Figma), сервіси для аналітики навчальних результатів (Learning

Analytics, Kahoot!, Quizizz) та інтерактивні модулі для симуляцій і тренінгів [1, с. 21].

Дидактичний потенціал цифрових ресурсів виявляється у конкретних механізмах розвитку гнучких навичок. Так, завдання на платформі Moodle або у середовищі Kahoot! стимулюють критичне мислення та аналітичні навички через оцінювання інформації, затвердження рішень та прогнозування наслідків. Інструменти для спільної роботи, зокрема Miro чи Figma, формують комунікативні та командні компетенції через організацію колективних проєктів, обмін ідеями та інтерактивний зворотний зв'язок. Онлайн-системи контролю прогресу та аналітики (Learning Analytics) підтримують самостійність і відповідальність студентів, забезпечуючи регулювання темпу навчання, самоконтроль і оцінювання власних результатів [2, с. 235].

Крім того, використання інтерактивних інструментів дає змогу впроваджувати адаптивні траєкторії навчання, які враховують індивідуальні потреби та рівень компетенцій студентів, що особливо важливо для розвитку гнучких навичок у динамічних професійних контекстах. Для педагогів аналітичні функції таких систем сприяють відстеженню прогресу студентів і коригуванню освітнього процесу у режимі реального часу, підвищуючи ефективність формування надпрофесійних результатів навчання [3, с. 521].

Таким чином, на сучасному етапі цифрові технології є не лише технічними засобами, а й дидактично значущими ресурсами, здатними цілеспрямовано стимулювати розвиток особистісних навичок майбутніх фахівців, інтегруючи практичні, пізнавальні та соціальні процеси навчання, що забезпечує їхню адаптивність, самостійність та ефективну взаємодію у професійній діяльності.

Водночас традиційні методики навчання залишаються ефективним інструментом розвитку надпрофесійних компетенцій, оскільки забезпечують систематичне опанування знань, формування умінь і навичок у

структурованому навчальному середовищі. Дидактичні підходи (лекційно-семінарська робота, проблемне навчання, кейс-метод, лабораторні та практичні заняття) орієнтовані на активізацію когнітивних процесів, формування критичного мислення, командної взаємодії та самостійності в ухваленні рішень [5, р. 854]. Зокрема, використання проблемних ситуацій на семінарах стимулює аналіз комплексних професійних ситуацій, а лабораторні заняття з проєктування процесів дають змогу відпрацьовувати практичні навички у контрольованих умовах.

У табл. 1 систематизовано основні традиційні педагогічні методики з урахуванням їхнього дидактичного потенціалу для розвитку надпрофесійних компетенцій.

Таблиця 1

Педагогічні методики та їхні дидактичні функції у розвитку надпрофесійних навичок

Методика	Дидактичне призначення	Приклади застосування у навчанні
Лекції та семінари	Систематизація знань, стимулювання аналітичного мислення	Обговорення професійних кейсів, інтерактивні лекції
Проблемне навчання	Розвиток критичного мислення, здатності до ухвалення рішень	Розбір реальних виробничих ситуацій, групові дискусії
Кейс-метод	Формування компетенцій командної роботи та комунікації	Аналіз практичних ситуацій з різних галузей
Лабораторні та практичні заняття	Відпрацювання практичних навичок та процедур	Моделювання виробничих процесів, проєктні роботи
Самостійна робота	Формування самостійності та відповідальності за результати	Підготовка аналітичних звітів, презентацій, портфоліо

Джерело: власна розробка авторів

Показано, які освітні результати забезпечує кожна методика, охоплюючи розвиток критичного мислення, комунікативні навички, командну взаємодію та здатність до самостійного розв'язання проблем. Одночасно наведено приклади їхнього практичного застосування в освітньому процесі та

відображено роль стандартних підходів у комплексному формуванні гнучких навичок майбутніх фахівців. Аналіз наведених даних засвідчує, що нецифрові педагогічні методики забезпечують комплексний розвиток особистісних навичок, поєднуючи формування когнітивних, комунікативних та організаційних компетенцій. Проблемне навчання, кейс-метод та лабораторно-практичні заняття сприяють розвитку критичного мислення, здатності до ухвалення рішень у професійних ситуаціях і ефективної командної взаємодії. Систематичне застосування лекцій, семінарів та самостійної роботи підтримує структуру процесу навчання, стимулює аналітичне осмислення матеріалу та формує відповідальність за результати власної діяльності. Отримані результати демонструють дидактичну значущість традиційних методик для забезпечення цілеспрямованого розвитку гнучких навичок майбутніх фахівців у межах освітнього процесу.

Зі свого боку поєднання цифрових ресурсів та класичних педагогічних методик в академічній діяльності потребує чіткого визначення дидактичних умов, що забезпечують їхню результативність у формуванні гнучких навичок. Важливими чинниками є цілеспрямована інтеграція інструментів у навчальну програму, логічна послідовність їхнього впровадження та відповідність конкретним освітнім цілям [6].

Таким чином, однією з основних умов ефективної інтеграції є чітке визначення ролі цифрових засобів: вони повинні доповнювати, а не замінювати усталені методики, підтримувати активне залучення студентів та забезпечувати можливості для самостійного аналізу, оцінювання та корекції результатів. Використання онлайн-платформ для колективної роботи та аналітики навчальних даних дає змогу відстежувати прогрес студентів і адаптувати завдання під індивідуальні потреби, водночас лекції, семінари та практичні заняття зберігають структуру навчання і забезпечують формування базових професійних компетенцій.

Ще одним важливим елементом інтеграції є методична координація: педагогічні сценарії повинні передбачати послідовність використання цифрових і традиційних інструментів так, щоб досягати синергійного ефекту. Так, підготовка аналітичного завдання в онлайн-середовищі може бути поєднана з обговоренням його результатів на семінарі, що сприяє одночасному розвитку критичного мислення, комунікаційних та організаційних навичок.

З іншого боку ефективна інтеграція потребує технічної та організаційної готовності закладів освіти: необхідно забезпечити ресурси для доступу до платформ, інструментів моделювання та інтерактивних модулів, зокрема належне планування часу і навчальних завдань. Дотримання цих умов створює освітнє середовище, у якому цифрові й традиційні методики діють синергійно, забезпечуючи цілісне формування особистісного досвіду майбутніх фахівців [7].

З огляду на це впровадження інтегрованих освітніх практик, що поєднують цифрові ресурси та традиційні методики, потребує визначення конкретних дієвих механізмів їхнього застосування для підвищення ефективності освітнього процесу. У закладах вищої освіти такі рішення можуть бути реалізовані через комбіновані освітні сценарії, які охоплюють синхронну та асинхронну взаємодію студентів, використання інтерактивних платформ для колективної роботи, цифрових модулів для самостійного навчання та класичних практичних і семінарських занять.

У табл. 2 наведено практичні приклади інтеграції цифрових і традиційних методик, конкретні форми їхнього застосування та очікувані освітні результати.

Таблиця 2

Практичні аспекти інтегрованих педагогічних рішень у розвитку гнучких навичок

Інтегрована форма навчання	Використані інструменти та методики	Освітні результати
Проектна робота у змішаному форматі	Онлайн-платформи для спільної роботи, кейс-метод, лабораторні заняття	Розвиток командної взаємодії, критичного мислення, самостійності
Віртуальні симуляції та моделювання	Симуляційні програми, практичні заняття, семінари	Формування професійних навичок, аналіз складних ситуацій
Аналітичні завдання та портфоліо	Сервіси для оцінювання результатів, самостійна робота, семінари	Розвиток здатності до самоконтролю, критичного оцінювання та аргументації
Інтерактивні дискусії та воркшопи	Онлайн-форуми, дискусійні платформи, проблемне навчання	Підвищення комунікативної компетенції та умінь розв'язання практичних задач
Комбіновані контрольні заходи	Тестові системи, практичні роботи, колективне обговорення	Оцінювання знань і навичок, формування відповідальності за результати

Джерело: власна розробка авторів

Отже, аналіз даних табл. 2 показує, що ефективне використання інтегрованих педагогічних рішень забезпечує комплексний розвиток когнітивних, комунікативних та організаційних компонентів гнучких навичок. Комбінування онлайн-інструментів з практичними та семінарськими заняттями підвищує ефективність навчання, дає змогу адаптувати освітній процес до індивідуальних потреб студентів та забезпечує розвиток здатності швидко ухвалювати рішення в професійних ситуаціях. Реалізація таких практик у закладах вищої освіти сприяє підготовці конкурентоспроможних фахівців з високим рівнем надпрофесійних компетенцій.

Поєднання цифрових та традиційних педагогічних рішень у закладах вищої освіти потребує комплексного підходу до організаційно-методичної підготовки та вимагає чіткого планування освітніх програм та дисциплін. Методична координація передбачає визначення логіки інтеграції інструментів, послідовності завдань, рівня складності та очікуваних

результатів навчання. Освітні сценарії мають бути розроблені так, щоб цифрові платформи, симуляційні модулі та аналітичні сервіси органічно доповнювали усталені методики, підтримуючи цілісність освітнього процесу та сприяючи реалізації визначених компетенцій.

Згідно з цим підготовка педагогів є важливим компонентом реалізації інтегрованих рішень. Цифрова компетенція викладачів передбачає опанування спеціалізованих платформ, симуляційних модулів і аналітичних сервісів, що забезпечує педагогічне супроводження цих інструментів та їхнє оптимальне поєднання з традиційними методиками. Крім того, викладачі мають набути навичок планування інтегрованих освітніх сценаріїв, моніторингу прогресу студентів та корекції завдань відповідно до результатів навчальної діяльності.

Отже, створення ресурсної бази закладів є критично необхідною умовою для впровадження інтегрованих методик. Вона повинна забезпечувати доступ до цифрових платформ, симуляційних програм, лабораторного та навчального обладнання, що сприяє реалізації педагогічних сценаріїв, які інтегрують практичне і теоретичне навчання. Їхня наявність забезпечує організаційні умови для цілеспрямованого розвитку надпрофесійних компетенцій здобувачів освіти.

Крім того, систематичний моніторинг та аналіз результатів використання інтегрованих підходів дає змогу коригувати освітні програми, поширювати ефективні практики серед викладачів та підтримувати постійний розвиток гнучких навичок студентів у межах освітніх програм.

Таким чином, методична координація та моніторинг інтегрованих практик забезпечують їхню результативність. Безперервне відстеження ефективності використання цифрових і традиційних методик, аналіз академічних результатів та коригування освітніх стратегій сприяють удосконаленню навчальних програм, застосуванню успішних практик як

окремими викладачами, так і закладами вищої освіти та підвищенню конкурентоспроможності випускників.

Загалом запровадження таких організаційно-методичних заходів створює системне освітнє середовище, у якому цифрові ресурси та традиційні методики є взаємодоповнювальними. Це забезпечує цілісне формування когнітивних, комунікативних і організаційних компонентів особистісних навичок і готує фахівців до ефективної діяльності в умовах сучасного динамічного професійного середовища.

Висновки. У процесі дослідження доведено, що інтеграція цифрових ресурсів та традиційних педагогічних методик є ефективним механізмом розвитку надпрофесійних компетенцій під час підготовки майбутніх фахівців. Використання цифрових платформ, інтерактивних модулів і аналітичних сервісів сприяє формуванню критичного мислення, самостійності, аналітичних і організаційних компетенцій студентів, тоді як традиційні педагогічні методики забезпечують систематизацію знань, відпрацювання практичних умінь і розвиток командної взаємодії.

Результати дослідження дають змогу окреслити умови ефективного поєднання цифрових і традиційних методів навчання, що об'єднують логічну послідовність застосування інструментів з методичною координацією діяльності педагогічного персоналу. Впровадження інтегрованих рішень у навчальних програмах забезпечує комплексний розвиток гнучких навичок, підвищує якість засвоєння навчального матеріалу та формує здатність студентів ухвалювати обґрунтовані рішення в професійній діяльності.

На практичному рівні отримані результати можуть бути використані для проєктування навчальних програм і курсів, визначення методичних стратегій поєднання цифрових і класичних методик, зокрема для вдосконалення освітніх практик у закладах вищої освіти. Теоретичне значення дослідження полягає в обґрунтуванні принципів та умов синергії цифрових інструментів і

традиційних методик, що забезпечують цілеспрямований розвиток гнучких навичок у здобувачів освіти.

Водночас наголошено на необхідності подальшого вивчення оптимізації інтеграційних стратегій для різних спеціальностей та дисциплін, оцінювання довгострокового впливу інтегрованих практик на професійну успішність випускників. Реалізація таких досліджень сприятиме підвищенню ефективності освітніх програм і підготовці висококваліфікованих фахівців із розвиненими компетенціями адаптивності, критичного мислення та відповідальності.

Список використаних джерел

1. Дзвінчук Д., Довгань В., Крюков О., Радченко О. Освітній простір в інформаційному суспільстві та «суспільстві знань» як чинник ефективності держави. *Інноваційні технології в сучасному освітньому просторі*: кол. Монографія / за заг. ред. Г. Л. Єфремової. Суми: Вид-во СумДПУ імені А. С. Макаренка. 2020. С. 12–30. URL: <http://repositsc.nuczu.edu.ua/bitstream/123456789/14608/1/MonPaluch.pdf> (дата звернення: 05.11.2025).

2. Закрижевська І., Овод Л. Роль освіти у формуванні цифрової етики та підтримці академічної доброчесності. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2024. Т. 334, № 5. С. 232–237. DOI: <https://doi.org/10.31891/2307-5740-2024-334-33>.

3. Пищик О. Цифрові технології у професійній освіті: перспективи для відбудови країни. *Інноваційна професійна освіта*. 2024. № 6. С. 518–525. DOI: <https://doi.org/10.32835/2786-619X.2024.6.19.518-525>.

4. Бойко О. Ю. Педагогічні наслідки віртуальної комунікації підлітків. Scientific progress: innovations, achievements and prospects. *Proceedings of the 1st International scientific and practical conference*. Munich: MDPC

Publishing, 2022. P. 185–189. URL: <https://sci-conf.com.ua/wp-content/uploads/2022/10/SCIENTIFIC-PROGRESS-INNOVATIONS-ACHIEVEMENTS-AND-PROSPECTS-9-11.10.22.pdf> (дата звернення: 05.11.2025).

5. Vitvytska S., Khudaverdova A., Hurskaya V., Artiukhova V., Yandola K. Transformation of teaching strategies in higher education in the context of the development of artificial intelligence. *Periodicals of Engineering and Natural Sciences*. 2025. Vol. 13, № 4. С. 849–858. DOI: <https://doi.org/10.21533/pen.v13.i4.1257>.

6. Hrabko L. Innovative approaches to teaching blond techniques in the professional training of salon service specialists. *Педагогічна Академія: наукові записки*. 2025. № 22. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.17092106>.

7. Marchyshak H. Innovative educational practices in the professional training of designers for collaboration with other creative industries. *Педагогічна Академія: наукові записки*. 2025. № 24. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.17533021>.

8. Chyzykova L. Innovative teaching methods of hardware manicure in the system of vocational education. *International Journal of Educational Technology and Learning*. 2025. Vol. 19, № 1. С. 55–63. DOI: <https://doi.org/10.55217/101.v18i3.980>.

9. Ardelian O., Kryva L., Vlasenko O., Boiko O., Benkovska N. Cultural exchange and cross-border dynamics in Europe: exploring language, heritage, and shared ideals. *Multidisciplinary Science Journal*. 2024. Vol. 6. e2024ss0708. DOI: <https://doi.org/10.31893/multiscience.2024ss0708>.

10. Певень К. О., Хміль Н. А., Макогончук Н. В. Вплив штучного інтелекту на зміну традиційних моделей навчання та викладання: аналіз технологій для забезпечення ефективності індивідуальної освіти.

Перспективи та інновації науки. 2023. № 11 (29). С. 306–316. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2023-11\(29\)-306-316](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2023-11(29)-306-316).

11. Цапко А., Білецька С., Ковтун А. Цифрова етика та академічна доброчесність: виклики та можливості в епоху Інтернету. *Наукові інновації та передові технології.* 2023. № 13 (27). С. 882–893. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-13\(27\)-882-893](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-13(27)-882-893).

12. Соболева С. М., Різак Г. В., Гаврик В. Є. Інноваційні моделі наукових досліджень у закладах вищої освіти України в умовах цифрової трансформації. *Педагогічна академія: наукові записки.* 2025. № 16. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.15050212>.

13. Демянчук М., Боднарук І. Цифровізація освіти як вектор підготовки фахівців XXI століття. *Viae Educationis.* 2022. Т. 1. № 4. С. 74–81. DOI: <https://doi.org/10.15804/ve.2022.04.09>.

14. Sysoieva S. Digitalization of education: pedagogical priorities. *Education: Modern Discourses.* 2021. № 10–11. Р. 24–31. DOI: <https://doi.org/10.37472/2617-3107-2021-4-02>.

15. Замрозович-Шадріна С. Р., Юденкова О. П., Антощук С. В. Навички майбутнього в процесі професійної підготовки майбутніх фахівців: як цифровізація змінює вимоги до освіти. *Актуальні питання гуманітарних наук.* 2024. Т. 2, № 71. С. 216–221. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/71-2-33>.